

ringe, ja jeg vil sige en meget stor politisk Betydning. Den ærede sidste Laler nævnte ogsaa, at det forekom ham, at Dagsordenen kastede over Forslaget en politisk Belysning, som ikke var videre heldig eller hensigtsmæssig, og deri deler jeg fuldstændig Anskuelse med ham. Det synes mig nemlig, at ved Vedtagelsen af Dagsordenen frammes, om jeg saa maa sige, den politiske Knude, forværres den Strid, der uheldigvis altså længe har været ført, i ikke ringe Grad. Thi hvorledes man end, som sagt, vil læse Forslaget, kan man ikke undgaa at faae Indtryk af, at Dagsordenen i Virkeligheden er en Slags Tilidsserklæring til Ministeriet, en Tilfjendbegivelse af, at man billigere Regjeringens Holdning i Forsvarssagen. Det er jo vitterligt, at flere ærede Medlemmer af Thinget foruden dem, der nærmest dele Anskuelse med mig, ikke ere fuldt tilfredse med Forslaget, som det er fremkommet, og altsaa vel heller ikke ville se sig istand til at stemme for den Udtalelse, der findes i Dagsordenen, at man erklærer sig for i alt Væsentligt enig i den af Regjeringen forelagte Forsvarsplan, særlig i Kjøbenhavns permanente Befæstning, og det forekommer mig da, at Afstemningen ikke bliver saa utvetydig, som der er lagt Vægt paa, at den skulde blive, naar Medlemmer, der i hvert Fald anse den kjøbenhavnske Befæstning for kun at høre til Forsvarsforanstaltningernes 3die Række, desuagtet stemme for den, hvorved de ubetinget tilfjendbegive Onkst om Forslagets Vedtagelse omtrent i dets nuværende Stikfelse, medens de ved at stemme for Lovforslagets videre Gang i uforandret Stikfelse akkurat ligesaa tydelig vilde tilfjendbegive, at de ere enige med Regjeringen. Jeg tror, som sagt, at det vil have Betydning for den maatte om kort Tid forestaaende Forhandling om et andet vigtigt Lovforslag, hvorledes denne Afstemning vil falde ud. Jeg fornaar ikke at se rettere, end at det maa opfattes som en Bestyrkelse for Regjeringen til at holde fast ved sit hidtil indtagne Standpunkt, naar en saadan Udtalelse som den, der indeholdes i den foreslaaende Dagsorden, kommer frem fra dette Thing, og det synes mig at være mindre heldigt, om man i dette Dieblit lægger en saadan politisk Tendents, om jeg maa kalde det saa, for Dagen her i dette Thing. Det har jo oftere været udtalt fra ærede Medlemmer af dette Things Flertal, at de meget beklage, at den Strid, som saa længe har været ført, og som har gjort saa mangfoldige Bestrebelsers umulige, ufrugtbargjort den hele politiske Forhandling i de senere Aar, skulde fortsættes, istedetfor nu at bi-

lægges og føres til Ende; men jeg kan da ikke Andet end lægge de Herrer paa Sinde, at de ved at stemme for denne Dagsorden, snarere netop forøge Striden end det Modfatte, snarere bære Bed til den Sid, der, som sagt, uheldigvis har brændt altså længe, end dæmpe den. Jeg skal forøvrigt henlede Opmærksomheden paa, at netop Dagen idag er en Mærkedag i vor politiske Historie, navnlig hvad Forsvarssagen angaar, idet den Dato, vi have idag, er Datoen for de nye Folkethingsvalg for 6 Aar siden efter Thingets Opøsning i Anledning af Forsvarssagen. Der blev da givet en saa utvetydig og klar Besvarelse fra Vælgerens Side paa det Spørgsmaal, der fra den samme høitærede Regjeringens Side rettedes til dem. Der blev afgivet et bestemt Svar, en tydelig Erklæring paa det Spørgsmaal, om Folket, Vælgerne, billigede en saadan Forsvarsordning, som da var foreslaet, og som dog ikke ialtsåld var mere udpræget i Henseende til Befæstning, end den nuværende er. Det er naturligvis en Tilfældighed, at det netop er paa Marsdagen for dette Folkethingsvalg, at vi nu behandle denne Sag og netop under disse Forhold, men jeg mener dog at burde gjøre opmærksom paa, at det netop er Marsdagen derfor; om der maatte deri skulde ligge ligesom en skjult Betydning, veed jeg ikke, jeg skal henstille det. Jeg skal nu slutte med at sige, at, er jeg end mod Lovforslaget i dets Helhed, som jeg jo ikke ønsker fremmet, er jeg dog endnu mere mod Dagsordenen, som jeg ubetinget maa stemme imod. Jeg veed, at den ikke er egnet til at lægge en Dæmper paa den Kamp, der har været ført mellem de politiske Fraktioner her i Landet, jeg tror snarere, at den forøger den uheldige Strid, der har været ført, og jeg skulde derfor særdeles meget og ret indstændigt ønske, at den foreslaaede Dagsorden ikke vedtages.

Krigs- og Marineministeren (N a v n):

Jeg skal ikke henvende mig til den ærede sidste Laler, hvis Anskuelser om Befæstningsagen ere saa helt forskellige fra Regjeringens. Jeg skal heller ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Forhandling skulde kunne influere paa en anden Sag, hvilket jeg ikke ser nogen som helst Grund til at antage. Det ærede Medlem vilde gjerne henvise til en tidligere Dag, hvis Resultat jo var uheldigt for Regjeringen, og som var bevirket ved en Opøsning angaaende Forsvarssagen. Det ærede Medlem har forøvrigt